

Čís. 1812.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Pojem »střídavého pachtu« nevyžaduje, by pachtýř najal si pozemky od téhož vlastníka postupně, nýbrž mohl je mít najaty též vedle sebe.

(Rozh. ze dne 5. září 1922, R I 1093/22.)

Požadovatel měl od vlastníka najaty pozemky čkat. 554 a 571 od roku 1900 do roku 1912, pozemky čkat. 356/3 a 357 od roku 1904 až do dnes. Požadovací nárok na pozemky čkat. 356/3 a 357 byl oběma nižšími soudy zamítnut, rekursním soudem z těchto důvodů: O střídání pozemků v dílcovém pachtu (§ 1 (4) požad. zák.) nelze tu mluvit, ježto pozdější pacht nevstoupil na místo původního, naopak oba pachtu trvaly po řadu let vedle sebe.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by, doplně po případě řízení, znovu rozhodl o požadovacím nároku.

Důvody:

Dle § 1 (4) zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., střídání pozemků (v dílcovém pachtu) neruší požadovacího nároku pachtýře. Kdyby byl za rozhodující pokládán jen doslov zákona, bylo by vzhledem k významu pojmů »střídání« a »dílcový pacht«, ovšem lze tvrdit, že zmíněného ustanovení může se dovolávat pouze ten, kdo od téhož vlastníka najal postupně různé dílce pozemků, t. j. místo jednoho dílce vzal později do pachtu dílec jiný, — že tedy dotčené ustanovení nemá místa v tomto případě, když stěžovatel užíval požadovaných dílců pozemků v době od roku 1904 do roku 1912 vedle dílců pozemků č. k. 554 a 571. Než výklad ten neobstojí, hledí-li se k zákonodárcovu úmyslu, dle něhož záleží na tom, zda požadovatel měl po zákonnou dobu od téhož vlastníka v pachtu stejnou t. j. stejně velikou plochu zemědělskou, nikoli na tom, zda byla po celou dobu táž plocha v pachtovním užívání požadovatele. Tak tomu i v tomto případě. Požadovatel má po celou dobu zákonnou (1894/1900 do 1919) v pachtu (podpachtu) od téhož vlastníka v téže obci zemědělskou plochu 69 a 95 m², a nevadí, že do roku 1912 měl pachtovánu větší plochu, totiž do roku 1904 pozemky č. k. 554 a 571 ve výměře 1 ha 76 a 24 m² a od roku 1904 do roku 1912 tyto a dílce pozemků č. k. 356/3 a 357 ve výměře 69 a 95 m². Důvod, pro který nižší soudy zamítly požadovací nárok stěžovatele, nelze tudíž uznati za správný, i bylo proto podle § 16 nesp. pat. vyhověno mimořádnému rekursu dovolacímu, a poněvadž ostatní okolnosti, pro požadovací nárok rozhodné, nebyly zjištěny, byla srovnalá usnesení nižších soudů zrušena a okresnímu soudu uloženo, by, doplně po případě řízení, znovu rozhodl o nároku stěžovatele na dílce pozemků č. k. 356/3 a 357.